

ZARZĄD

PREZES

Andrzej Płonka
POWIAT BIELSKI (woj. śląskie)

WICEPREZESI

Jan Grabkowski
POWIAT POZNAŃSKI

Jerzy Kolarz
POWIAT BUSKI

Adam Krzysztoń
POWIAT ŁANCUCKI

Krzysztof Lis
POWIAT SZCZECINECKI

Andrzej Nowicki
POWIAT PISKI

Andrzej Potępa
POWIAT BRZESKI

Sławomir Snarski
POWIAT BIELSKI (woj. podlaskie)

Zbigniew Szumski
POWIAT ŚWIEBODZIŃSKI

CZŁONKOWIE

Artur Adamski
POWIAT PŁOŃSKI

Sebastian Burdzy
POWIAT ŚREDZKI

Robert Godek
POWIAT STRZYŻÓWSKI

Mirosław Graczyk
POWIAT TORUŃSKI

Ewa Janczar
MIASTO NA PRAWACH POWIATU
m.st. WARSZAWA

Jan Kaluszkiewicz
POWIAT CIECHANOWSKI

Janusz Mielczarek
POWIAT ŁĘCZYCKI

Artur Pizoń
POWIAT JANOWSKI

Radosław Roszkowski
POWIAT PRUDNICKI

Piotr Rzeszotarski
POWIAT SIERPECKI

Marek Szczepański
POWIAT CHOJNICKI

Waldemar Trelka
POWIAT RADOMSKI

KOMISJA REWIZYJNA

PRZEWODNICZĄCY

Andrzej Szymanek
POWIAT WIERUSZOWSKI

Z-CA PRZEWODNICZĄCEGO

Artur Maruszczak
POWIAT KĘDZIERZYŃSKO-KOZIELSKI

Bogdan Zieliński
POWIAT WYSOKOMAZOWIECKI

CZŁONKOWIE

Piotr Babicki
POWIAT STARACHOWICKI

Leszek Bajon
POWIAT ŚLUBICKI

Artur Bieliński
POWIAT ZGORZELECKI

Zdzisław Gamański
POWIAT CHEŁMIŃSKI

Sebastian Szaleniec
POWIAT BĘDZIŃSKI

Dariusz Szustek
POWIAT ŁUKOWSKI

DYREKTOR BIURA

Rudolf Borusiewicz

Or.A.0531/4/25

Warszawa, 3 stycznia 2025 roku

Szanowny Pan

Dariusz Salamończyk

Zastępca Szefa Kancelarii Sejmu RP

Szanowny Panie Ministrze,

w związku z przesłaniem poselskiego projektu ustawy (SH.020.302.2024) –
o zmianie ustawy o transporcie drogowym, Związek Powiatów Polskich
przedstawia opinię z uwagami o treści jak poniżej.

ZPP negatywnie opiniuje przedłożony projekt z uwagi na jego niejasność
i wątpliwą poprawność legislacyjną.

Szczegółowe uwagi merytoryczne oraz legislacyjne przedstawiam poniżej.

1. Uwaga do art. 1 pkt 1 – w zakresie dodawanego art. 6 ust. 2c do ustawy

Podobne brzmienie zawiera aktualnie obowiązujący art. 6 ust. 1 pkt 2 lit. b ustawy
o transporcie drogowym, który stanowi, że licencji na wykonywanie krajowego
transportu drogowego w zakresie przewozu osób taksówką udziela się
przedsiębiorcy, jeżeli przedsiębiorca osobiście wykonujący przewóz, zatrudnieni
przez niego kierowcy oraz osoby niezatrudnione przez przedsiębiorcę, lecz
wykonujące osobiście przewóz na jego rzecz nie byli prawomocnie skazani za
przestępstwa przeciwko życiu i zdrowiu oraz przeciwko wolności seksualnej
i obyczajności, a także za przestępstwa, o których mowa w art. 59 ustawy z dnia
29 lipca 2005 r. o przeciwdziałaniu narkomanii, a ponadto nie orzeczono
prawomocnie wobec nich zakazu wykonywania zawodu kierowcy.

W kontekście projektowanego przepisu należy rozważyć dostosowanie art. 6
ust. 1 pkt 2 lit. b do projektowanego art. 6 ust. 2c tak, aby przepis określający
wymogi uzyskania licencji był zgodny z przepisem określającym dokumenty
wymagane do przedłożenia wraz z wnioskiem o jej udzielenie.

2. Uwaga do art. 1 pkt 1 – w zakresie dodawanego art. 6 ust. 2d do ustawy

W przepisie kropkę należy zastąpić przecinkiem i dodać wyrażenie „wraz
z tłumaczeniem przysięgłym na język polski”.

Zgłoszona uwaga ma na celu spowodowanie, aby wnioskodawcy posiadający obywatelstwo innego państwa niż RP wraz z wnioskiem przedkładali informację z rejestru karnego państwa obywatelstwa wraz z tłumaczeniem przysięgłym na język polski.

Niezależnie od powyższego, zwracam uwagę, że projektowany przepis jest nieprecyzyjny, bowiem nie wynika z niego:

- czy ma on zastosowanie w sytuacji, kiedy wnioskodawca jest jednocześnie obywatelem polskim i posiada również obywatelstwo innego państwa,
- czy ma zastosowanie wobec tzw. „bezpaństwowców”, czyli osób nieposiadających żadnego obywatelstwa.

3. Uwaga do art. 1 pkt 1 – w zakresie dodawanego art. 6 ust. 2e do ustawy

Przepis w proponowanym brzmieniu będzie powodował poważne wątpliwości interpretacyjne.

Po pierwsze wskazuję, że nie jest jasne, co projektodawcy rozumieją pod pojęciem „państwa lub państw, w których osoba zamieszkiwała w ciągu ostatnich 20 lat”. Przedłożony projekt nie zawiera jakichkolwiek przepisów, które wyjaśniałyby na czym polega zamieszkiwanie w innym państwie, a także jak długo miałyby trwać (w miesiącach lub latach, nieprzerwanie lub okresowo). Przepis nie przewiduje również obowiązku przedkładania informacji z rejestrów karnych innych państw z tłumaczeniem przysięgłym na język polski.

Co więcej, obowiązek określony w przepisie byłby „łatwy do obejścia”, bowiem wnioskodawca, który rzeczywiście mieszkał w innym państwie mógłby celowo złożyć oświadczenie, że nigdy nie mieszkał poza granicami Polski. W takim przypadku nie byłby również zobowiązany do przedłożenia informacji z rejestru karnego tego państwa lub państw.

Niniejsza uwaga jest o tyle istotna, że projektowany przepis nie przewiduje składania tego oświadczenia pod rygorem odpowiedzialności karnej za składanie fałszywych zeznań i oświadczeń.

Podobnie jak w uzasadnieniu uwagi w pkt 2 wskazuję, że z przepisu nie wynika również, czy ma on zastosowanie do osób nieposiadających żadnego obywatelstwa.

Niezależnie od powyższego, należy zauważyć, iż w celu uproszczenia i ujednoczenia procedury związanej z uzyskaniem licencji, pożądane byłoby wprowadzenie przepisów stanowiących upoważnienie do wydania rozporządzenia przez właściwego ministra, w celu określenia w tym akcie wzorów odpowiednich wniosków i oświadczeń.

4. Uwaga do art. 1 pkt 1 – w zakresie dodawanego art. 6 ust. 2f do ustawy

Przepisowi należy nadać brzmienie:

„2f. Jeżeli prawo państwa, o którym mowa w ust. 2d lub 2e, nie przewiduje wydawania informacji do celów wykonywania krajowego transportu drogowego w zakresie przewozu osób taksówką osoby, o których mowa w ust. 2d i 2e przedkładają informację z rejestru karnego tego państwa wraz z tłumaczeniem przysięgłym na język polski”.

Przepis należy sprecyzować w taki sposób, aby wprost z niego wynikało, że osoby, których dotyczy obowiązek określony w art. 6 ust. 2d i 2e mają obowiązek (w przypadku nie wydawania przez inne państwo informacji do celów przewozów taksówką) złożenia „ogólnej” informacji z rejestru karnego tego państwa wraz z tłumaczeniem przysięgłym na język polski.

5. Uwaga do art. 1 pkt 1 – w zakresie dodawanego art. 6 ust. 2g do ustawy

Opiniowany przepis posługuje się pojęciem „licencjonowanego pośrednika”, przy czym pojęcie to nie funkcjonuje na gruncie ustawy o transporcie drogowym. Projektowana nowelizacja również nie wyjaśnia tego pojęcia.

Co więcej, wątpliwe pod względem legalności (w tym legalności przetwarzania danych osobowych) wydaje się przyznanie bliżej nieokreślonemu „licencjonowanemu pośrednikowi” uprawnień do utrwalania i przetwarzania danych określonych w projektowanym art. 6 ust. 2c-2f, które to dane dotyczą karalności i miejsca zamieszkania poza granicami RP w okresie ostatnich 20 lat.

6. Uwaga do art. 1 pkt 1 – w zakresie dodawanego art. 6 ust. 2h do ustawy

Przepis przewiduje, że informacje, o których mowa w art. 6 ust. 2c-2f opatruje się datą nie wcześniejszą niż 30 dni przed złożeniem wniosku, o którym mowa w ust. 2c, jednakże nie określa on kto (a właściwie jaki podmiot) ma opatrywać informacje ww. datą.

W praktyce, w przypadku polskiego Krajowego Rejestru Karnego możliwe będzie uzyskanie informacji z datą nie wcześniejszą niż 30 dni. Jednakże praktyczny problem pojawi się w przypadku osób posiadających inne obywatelstwo zobowiązanych do przedłożenia ww. informacji. W takiej sytuacji uzyskanie informacji „ważnej na dzień składania wniosku” może okazać się niemożliwe, a co najmniej bardzo utrudnione.

7. Uwaga do art. 1 pkt 2 – w zakresie dodawanego art. 13b ust. 1b i 1c do ustawy

Wyjaśnienia wymaga, w jakim celu dodawany ust. 1b określa, że kasa rejestrująca mająca postać oprogramowania oraz aplikacja mobilna mają stać się urządzeniem obowiązkowego wyposażenia taksówki, skoro aktualnie obowiązujący art. 13b ust. 1 ustawy stanowi, że rozliczenie opłaty za przewóz „może odbywać się przy użyciu aplikacji mobilnej”.

Projektowany przepis stoi niejako w sprzeczności z art. 13b ust. 1 ustawy, który daje możliwość rozliczania się przy użyciu aplikacji mobilnej, przy czym projektodawcy zakładają, że oddzielne urządzenie oraz aplikacja mobilna mają się stać się obowiązkowym wyposażeniem taksówki. Zestawienie obowiązującego art. 13b ust. 1 ustawy z projektowanym art. 13b ust. 1b prowadzi do wniosku, że:

- z jednej strony obowiązujący art. 13b ust. 1 daje możliwość rozliczania się przy użyciu aplikacji mobilnej,
- z drugiej strony projektowany art. 13b ust. 1b nakłada obowiązek, aby oddzielne urządzenie, na którym zainstalowano kasę rejestrującą w formie oprogramowania oraz aplikacja mobilna stały się obowiązkowym wyposażeniem taksówki.

Oznacza to, że w ramach jednej jednostki redakcyjnej aktu prawnego (art. 13b ustawy) funkcjonować będą przepisy „dające możliwość rozliczania” (brak obligatoryjności), jak też przepisy nakładające obowiązek wyposażenia taksówki w oddzielne urządzenie (obligatoryjność).

W zakresie projektowanego art. 13b ust. 1c, który stanowi, że kasa rejestrująca mająca postać oprogramowania pracuje tylko z trwale połączoną z nią aplikacją mobilną służącą do obliczania opłaty za przejazd taksówką wskazuję, że podobna regulacja została zawarta w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 13b ust. 4 ustawy. Zgodnie z § 5 rozporządzenia Ministra Cyfryzacji z dnia 28 maja 2020 r. w sprawie aplikacji mobilnej służącej do rozliczania opłaty za przewóz osób, aplikacja zapewnia funkcjonalność umożliwiającą współdziałanie z kasą rejestrującą mającą postać oprogramowania o zastosowaniu specjalnym, o której mowa w przepisach wydanych na podstawie art. 111b ust. 3 pkt 2 ustawy z dnia 11 marca 2004 r. o podatku od towarów i usług. Oznacza to, że wyposażenie aplikacji w odpowiednią funkcjonalność zostało uregulowane w ww. rozporządzeniu. W takim stanie rzeczy zasadne wydaje się albo przerwanie projektowanego art. 13b ust. 1c, ewentualnie rezygnacja z wprowadzenia przepisu.

8. Uwaga do art. 1 pkt 3 – w zakresie dodawanego art. 39k ust. 1a do ustawy

Przepisowi należy nadać brzmienie:

„1a. Badania psychologiczne wykonywane są w języku polskim bez udziału osób trzecich.”.

Przepis w zaproponowanym przez projektodawców brzmieniu zawiera omyłkę pisarską, a nadto stanowi, że badania wykonywane są w języku urzędowym. Określenia wprost wymaga, że ww. badania mają być przeprowadzane w języku polskim, bowiem w art. 27 zd. 1 Konstytucji RP stwierdzono wprost, że w Rzeczypospolitej Polskiej językiem urzędowym jest język polski. Dodatkowo, język polski jako język urzędowy (dla enumeratywnie określonych organów i podmiotów) został wskazany w art. 4 ustawy o języku polskim.

9. Uwaga do art. 2 projektu

Projektowana regulacja stanowi przepis przejściowy, który nakłada na osoby, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2 ustawy o transporcie drogowym obowiązek przedłożenia w terminie 60 dni od dnia wejścia w życie ustawy informacji określonych w projektowanym art. 6 ust. 2c-2f.

Z projektowanego przepisu nie wynika jednak komu (tj. jakiemu organowi) mają być przedłożone ww. informacje. Projektowana regulacja wymaga dodatkowego przeredagowania, bowiem pozostawienie przepisu w jego aktualnym brzmieniu może spowodować, że przepis ten stanie się „martwy”, bowiem nie zawiera jakichkolwiek sankcji (np. w postaci utraty licencji lub administracyjnej kary pieniężnej) za niewykonanie tego obowiązku.

Z poważaniem

Prezes Zarządu
Związku Powiatów Polskich
Andrzej Płonka